

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

İKİNCİ BÖLÜM

DEMİRHAN VE DİĞERLERİ / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 1595/20 ve 238 diğer başvuru –
bkz. ekteki liste)

NOT: İlgili Mahkeme kararının kamuoyuna hızlıca duyurulabilmesini teminen, bu metin otomatik çeviri sistemleri aracılığıyla hazırlanmış ve tarafımızca ön denetime tabi tutulmuştur. Kararın büromuzca insan eliyle yapılan nihai çeviri süreci ise halen devam etmekte olup, bu süreç tamamlandığında doğruluğu denetlenmiş ve kesinleştirilmiş çeviri metni hem Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne hem de kamuoyuna sunulacaktır.

Şu anki metin yalnızca ön bilgilendirme niteliğinde olup bağlayıcı bir hukuki belge teşkil etmemektedir. Bununla birlikte, çeviri sürecinin tamamlanmasının ardından Mahkeme'ye sunulacak olan doğrulanmış çeviri metinleri, yalnızca Strasbourg Mahkemesi nezdindeki takip işlemleri açısından değil, aynı zamanda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarının bağlayıcılığı (AİHS m. 46) ve yeniden yargılama yükümlülüğü (CMK m. 311/1-f) çerçevesinde Türk yargı makamları önünde ileri sürülecek başvurularda da kullanılabilir. Bu nedenle çeviri süreci, kararın özüne, gerekçesine ve bağlamına uygun şekilde eksiksiz ve doğru biçimde aktarılmasını teminen azami dikkat ve özenle yürütülmektedir.

© Çeviriyi denetleyen, Kadir Öztürk, AİHS Hukuk Danışmanı, Hukuk Çevirmeni, [@LegalCounsel_TR](#), Zeynep Saraç, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İngilizce Mütercim ve Tercümanlık Öğrencisi, [saracxzeynep](#), [@saracxzeynep](#), 2025.

KARAR

Madde 7 • Nullum crimen sine lege • Nulla poena sine lege • Madde 6 § 1 (ceza) • Adil yargılanma • Silahlı terör örgütüne üyelikten verilen mahkûmiyetlerin, suçun maddi ve manevi unsurları bireyselleştirilmiş şekilde yeterince ortaya konmadan, şifreli mesajlaşma uygulaması ByLock'un kullanımı esas alınarak verilmiş olması • Yüksel Yalçınkaya / Türkiye [BD] kararındaki ihlal tespitlerinden, özellikle iç hukuk mahkemelerinin ByLock kullanımına yüklediği anlam ve yargı mercilerinin ByLock deliline yönelik yeknesak ve toptancı yaklaşımı nedeniyle ayrılmak için bir gerek bulunmaması

Madde 41 • Yüksel Yalçınkaya / Türkiye [BD] kararındaki yaklaşım uygulanmıştır: tespit edilen ihlaller, başvurucuların uğradığı manevi zarar açısından yeterli tazmin teşkil etmektedir ve istenirse ceza yargılamalarının yenilenmesi, en uygun giderim şeklidir • Bu tür takip başvurularında yargılama giderleri ve masrafları için tazminata hükmedilmesi haklı görülmemiştir

Mahkeme Yazı İşleri Müdürlüğü tarafından hazırlanmıştır. Mahkemeyi bağlamaz.

STRAZBURG

22 Temmuz 2025

Bu karar, Sözleşme'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen şartlara göre kesinleşecektir. Editoryal değişikliklere tabi olabilir.

Demirhan ve Diğerleri / Türkiye davasında

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire), aşağıda belirtilen üyelerden oluşan bir Daire olarak toplanmıştır:

- Arnfinn Bårdsen, Başkan,
- Saadet Yüksel,
- Tim Eicke,
- Jovan Ilievski,
- Oddný Mjöll Arnardóttir,
- Gediminas Sagatys,
- Stéphane Pisani, hâkimler,
ve Hasan Bakırcı, Daire Yazı İşleri Müdürü,

Şunları dikkate alarak:

- İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme (“Sözleşme”)’nin 34. maddesi uyarınca Mahkeme’ye Türkiye Cumhuriyeti aleyhine, ekteki tabloda belirtilen farklı tarihlerde, 239 Türk vatandaşı (“başvurucular”) tarafından yapılmış olan (1595/20 no.lu ve 238 diğer) başvurulara;
- Sözleşme’nin 6 § 1 (adil yargılanma hakkı) ve 7. maddesi (kanunsuz ceza olmaz) uyarınca yapılan şikâyetlerin Türk Hükümeti’ne (“Hükümet”) bildirilmesi kararına;
- Tarafların gözlemlerine;

1 Temmuz 2025 tarihinde özel olarak yapılan müzakerelere istinaden,

aşağıdaki kararı vermiştir. Bu karar anılan tarihte kabul edilmiştir:

GİRİŞ

1. Bu dava, başvuruçuların, Türk makamları tarafından 15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye’de gerçekleşen darbe girişiminin arkasındaki yapı olarak kabul edilen ve “Fetullahçı Terör Örgütü / Paralel Devlet Yapılanması” (“FETÖ/PDY”) olarak tanımlanan silahlı bir terör örgütüne üye oldukları gerekçesiyle mahkûm edilmeleriyle ilgilidir. Mahkûmiyetler esas olarak, başvuruçuların yalnızca FETÖ/PDY mensuplarının kullanımına mahsus olduğu iddia edilen “ByLock” isimli şifreli mesajlaşma uygulamasını kullanmış olmalarına dayandırılmıştır.

OLAYLAR

2. Başvurucuların listesi ekte sunulmuştur. Bazı başvurucular avukatlar tarafından temsil edilmiştir; bu avukatların isimleri de ekte yer almaktadır.
3. Hükümet, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi Başkanı Sayın Abdullah Aydın tarafından temsil edilmiştir.
4. Taraflarca sunulan bilgilere göre olaylar aşağıda özetlenmiştir

I. DAVANIN ARKA PLANI

5. 15 Temmuz 2016 gecesi, kendilerine “Yurtta Sulh Konseyi” adını veren bir grup Türk Silahlı Kuvvetleri mensubu, Türkiye’nin demokratik yollardan seçilmiş Parlamentosunu, Hükümetini ve Cumhurbaşkanını devirmeyi amaçlayan bir askeri darbe teşebbüsünde bulunmuştur.

6. Darbe girişimi sırasında, darbecilerin kontrolü altındaki 8.000’den fazla asker birçok stratejik devlet binasını (Meclis binası ve Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi dâhil) bombalamış; Cumhurbaşkanının konakladığı oteli ve Başbakan’ın seyahat ettiği konvoyu hedef almış; Genelkurmay Başkanı ile bazı üst düzey generalleri rehin almış; kamu kurumlarına saldırmış ve işgal etmiş; televizyon stüdyolarını ele geçirmiş; Boğaziçi üzerindeki köprüleri ve İstanbul’daki havaalanlarını tanklar ve zırhlı araçlarla kapatmış ve darbe girişimine karşı sokağa çıkan göstericilere ateş açmıştır. Hükümet tarafından sağlanan verilere göre, söz konusu gece 253 kişi – aralarında siviller de dâhil olmak üzere – hayatını kaybetmiş, 2.740 kişi ise yaralanmıştır. Hükümet, darbe girişimi sırasında 70 civarında askeri hava aracı (F-16 savaş uçakları ve helikopterler dâhil), 3 gemi, 246 zırhlı araç (74 tank dâhil) ve yaklaşık 4.000 hafif silahın kullanıldığını da bildirmiştir.

7. Darbe girişiminin ertesi günü, ulusal makamlar bu girişimin sorumluluğunu, o sırada Amerika Birleşik Devletleri’nin Pennsylvania eyaletinde yaşayan ve FETÖ/PDY’nin lideri kabul edilen Türk vatandaşı Fetullah Gülen ile bağlantılı bir yapıya yüklemiştir. Yetkililer, Türk Silahlı Kuvvetleri’ne sızmış FETÖ/PDY mensuplarının darbe girişiminden sorumlu olduğunu ileri sürmüştür.

8. 16 Temmuz 2016 tarihinde, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’na bağlı Anayasal Düzene Karşı İşlenen Suçlar Bürosu darbe girişimine ilişkin bir ceza soruşturması başlatmıştır. Bu soruşturma çerçevesinde, bölge başsavcılıkları hem darbe girişimine katıldığı şüphesi olan şahıslar hem de FETÖ/PDY ile bağlantısı olduğu iddia edilen kişiler hakkında ceza soruşturmaları yürütmeye başlamıştır.

9. 20 Temmuz 2016 tarihinde, Hükümet 21 Temmuz 2016 tarihinden itibaren doksan gün süreyle olağanüstü hâl ilan etmiş; bu olağanüstü hâl daha sonra yedi kez, her defasında doksanar gün olmak üzere uzatılmıştır.

10. 21 Temmuz 2016 tarihinde Türk yetkililer, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ne Sözleşme'nin 15. maddesi uyarınca derogasyon (çekince) bildiriminde bulunmuştur (aşağıda 22. paragrafa ve Yüksel Yalçınkaya / Türkiye [BD], B. No: 15669/20, § 205, 26 Eylül 2023 tarihli karara bakınız).

11. 18 Temmuz 2018 tarihinde olağanüstü hâl kaldırılmıştır.

12. İşbu başvurulara dair daha geniş iç hukuki bağlam ve arka plan, Mahkeme tarafından Yüksel Yalçınkaya kararında açıklanmıştır (bkz. anılan karar, §§ 10-22 ve 108-140).

II. BAŞVURUCULARIN MAHKÛMİYETLERİ

13. Yukarıdaki 8. paragrafta belirtildiği üzere, darbe girişimini takiben ülke genelindeki cumhuriyet başsavcılıkları, FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu şüphesi bulunan kişilere yönelik geniş kapsamlı soruşturmalar başlatmıştır. Bu bağlamda, mevcut başvurucular hakkında da FETÖ/PDY'ye üyelik şüphesiyle ceza soruşturmaları yürütülmüş ve akabinde başvurucular hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesi uyarınca silahlı terör örgütüne üyelik suçlamasıyla kamu davaları açılmıştır.

14. Başvurucular, farklı tarihlerde FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûm edilmiş; bu mahkûmiyet kararları istinaf mahkemeleri ile Yargıtay tarafından onanmıştır. Mahkûmiyetlerin temel dayanağını, başvurucuların "ByLock" adlı şifreli mesajlaşma uygulamasını kullandıkları yönündeki iddia oluşturmuştur. İç hukuk mahkemeleri, bu uygulamanın münhasıran FETÖ/PDY mensupları tarafından kullanılmak üzere tasarlandığı kanaatine varmıştır (bu konuda bkz. Yüksel Yalçınkaya, anılan karar, §§ 155-165; Yargıtay'ın "emsal kararları" değerlendirilmiştir). İç hukuk mercilerinin ve yetkili makamların benimsediği görüş, ByLock kullanımının tespitinin, TCK 314 § 2 kapsamında mahkûmiyet için tek başına yeterli olduğudur (aynı karar, § 257).

15. Başvurucuların ByLock kullandığı, Milli İstihbarat Teşkilatı (bundan sonra "MİT" olarak anılacaktır) tarafından Litvanya'da bulunan ana sunucudan elde edilen veriler üzerinde soruşturma makamlarınca yapılan incelemeler sonucunda tespit edilmiştir. Bu veriler aracılığıyla, başvuruculara ait ByLock kullanıcı kimlikleri, uygulamanın yüklü olduğu cihazlara ait telefon (veya IP) numaraları ile IMEI numaraları, uygulamanın sunucusuna ilk bağlantı tarihi ve toplam bağlantı sayısı gibi bilgiler elde edilmiştir (aynı karar, §§ 34, 55, 78 ve 80). Bu bilgiler, Türkiye'den ByLock IP'lerine yapılan

bağlantıları gösteren BTK tarafından temin edilen internet trafiği verileri (CGNAT verileri olarak da bilinir) ve başvuruçuların kullandığı GSM hatlarına ait HTS (Geçmiş Trafik Sorgusu) kayıtları ile doğrulanmıştır (aynı karar, §§ 119, 120, 177 ve 319; ayrıca bkz. § 80).

16. Başvuruçulara yöneltilen diğer deliller –varsa– ByLock kullanımı itirafı, uygulamanın kullanımını doğrulayan çözülmüş mesaj içerikleri veya bu kullanıma tanıklık eden beyanları içermektedir; ayrıca, FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu değerlendirilen sendikalara, derneklere ve/veya vakıflara üyelik; FETÖ/PDY bağlantılı kurumlarda, kuruluşlarda veya şirketlerde çalışmak ya da üye olmak ve bu hususa ilişkin tanık beyanları; FETÖ/PDY'nin finansal yapılanmasının parçası olarak görülen Bank Asya'da hesap hareketleri; FETÖ/PDY yanlısı yayınlar veya diğer görsel-işitsel materyaller bulundurmak; örgütle bağlantılı olduğu değerlendirilen yurtdışı seyahatlerine katılım ve Türkiye'ye giriş-çıkış kayıtları; FETÖ/PDY bağlantılı vakıflara yapılan bağışlar; örgüt lehine düzenlediği değerlendirilen çeşitli gösterilere katılım; örgüt lehine sosyal medya paylaşımları; FETÖ/PDY'ye ait öğrenci evlerinde veya yurtlarda ikamet; Kakao Talk veya Eagle gibi diğer mesajlaşma uygulamalarını örgüt üyeleriyle iletişim amacıyla kullanmak; aynı suçtan yargılanan kişilerle HTS kayıtlarında tespit edilen iletişimler gibi unsurlar yer almaktadır. Bazı başvuruçular yönünden ise, ByLock'a ilişkin detaylı çözümleme ve değerlendirme raporları dava dosyasına henüz sunulmadan mahkûmiyet kararı verilmiştir; çünkü uygulamanın kullanıldığının tespitinin, iletişimin içeriği veya niteliğinden bağımsız olarak mahkûmiyet için yeterli olduğu kabul edilmiştir.

17. Başvuruçuların bu mahkûmiyetlere karşı Anayasa Mahkemesi'ne yaptıkları bireysel başvurular, Mahkeme'nin bu konuya ilişkin içtihadı doğrultusunda açıkça dayanaktan yoksun bulunarak kabul edilemez olarak değerlendirilmiş ve gerekçesiz biçimde reddedilmiştir (aynı karar, §§ 169-188).

III. YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE DAVASINDA MAHKEME'NİN TESPİTLERİ

18. 26 Eylül 2023 tarihinde Mahkeme'nin Büyük Dairesi, Yüksel Yalçinkaya davasında karar vermiştir (bkz. yukarıda anılan karar). Bu dava, bir öğretmen olan başvuruçunun, Türk Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesi uyarınca FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûm edilmesine ilişkindir. Mahkûmiyet, esasen başvuruçunun ByLock uygulamasını kullanmasına dayandırılmıştır. Başvuruçucu aleyhindeki diğer deliller arasında Bank

Asya'daki hesabının kullanımı ve FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu kabul edilen bir sendika ile derneğe üyeliği yer almıştır.

19. Mahkeme bu kararında esasen, başvuruçunun mahkûmiyetinin, Türk Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesinde tanımlanan suçun tüm unsurlarının – özellikle manevi unsurun– bireyselleştirilmiş biçimde yeterince ortaya konmadan sağlandığını tespit etmiş; bunun da iç hukuktaki gerekliliklere ve Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında korunan kanunilik ve öngörülebilirlik ilkelerine aykırı olduğunu belirtmiştir (aynı karar, § 267). Mahkeme, teknik olarak ByLock kullanımının isnat edilen suçun maddi unsurunun parçası olmamakla birlikte, iç hukuk mahkemelerinin uygulamada bu kullanımı, silahlı terör örgütü üyeliğiyle bilinçli ve gönüllü bir mensubiyet anlamına gelecek şekilde yorumladığını kaydetmiştir. Dolayısıyla, iç hukuk mahkemelerinin ilgili yasaı öngörülemez ve genişletici biçimde yorumlamasının Sözleşme'nin 7. maddesini ihlal ettiğine hükmetmiştir (aynı karar, §§ 267-272). Ayrıca Mahkeme, başvuruçunun kendisine yöneltilen temel delil olan ByLock verilerini etkili biçimde sorgulama imkânından yoksun bırakılması ve iç hukuk mahkemelerinin, ByLock'un münhasıran örgütsel iletişim aracı olarak nitelendirilmesine ilişkin yeterli ve ilgili gerekçelendirmeden yoksun kararlar vermeleri sebebiyle, Sözleşme'nin 6 § 1. maddesinin de ihlal edildiği sonucuna varmıştır (aynı karar, §§ 273-356).

20. Bireysel giderim tedbirleri açısından Mahkeme, iç hukukta mevcut olan ceza yargılamalarının yenilenmesi yolunun, tespit edilen ihlallerin sona erdirilmesi bakımından en uygun yöntem olduğunu değerlendirmiştir (aynı karar, § 425). Bununla birlikte, Mahkeme, Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri kapsamında ihlal tespitine yol açan sistematik sorunun – özellikle ByLock kullanımına ilişkin iç hukuk mahkemelerinin yaklaşımının– giderilmesi amacıyla Türkiye'nin gerekli genel önlemleri de alması gerektiğini belirtmiştir. Bu bağlamda, Mahkeme nezdinde, ByLock kullanımı esas alınarak FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyetlere ilişkin Sözleşme'nin 7. ve/veya 6 § 1. maddesi uyarınca benzer şikâyetleri içeren 8.000'den fazla başvurunun derdest olduğunu kaydetmiştir (bundan böyle “takip başvuruları” olarak anılacaktır). Bu nedenle, Yüksel Yalçınkaya kararında tespit edilen yapısal eksikliklerin, ilgili ve mümkün olduğu ölçüde, Türk yetkililerce daha geniş ölçekli olarak –yalnızca Yalçınkaya davasıyla sınırlı kalmaksızın– ele alınması gerekmektedir (aynı karar, §§ 413-418).

İLGİLİ HUKUKİ ÇERÇEVE VE UYGULAMA

I. İÇ HUKUK VE UYGULAMA

21. İlgili iç hukuk kurallarına ve uygulamalara ilişkin açıklama, Yüksel Yalçinkaya kararında sunulmuştur (bkz. anılan karar, §§ 141-193).

II. TÜRKİYE’NİN DEROGASYON BİLDİRİMİ

22. 21 Temmuz 2016 tarihinde, Türkiye’nin Avrupa Konseyi nezdindeki Daimi Temsilcisi, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri’ne bir derogasyon (çekilme/sapma) bildirimini göndermiştir (bildirim metni için bkz. Yüksel Yalçinkaya, anılan karar, § 205).

23. Bu derogasyon bildirimini, olağanüstü hâlin sona ermesinin ardından, 8 Ağustos 2018 tarihinde geri çekilmiştir.

HUKUK

I. BAŞVURULARIN BİRLEŞTİRİLMESİ

24. Başvuruların konu bakımından benzerlik arz etmesi dikkate alındığında, Mahkeme bunların birlikte, tek bir kararla incelenmesini uygun bulmuştur.

II. TÜRKİYE’NİN DEROGASYON BİLDİRİMİNE İLİŞKİN ÖN SORUN

25. Hükümet, başvuruların incelemesinin başında, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri’ne 21 Temmuz 2016 tarihinde Sözleşme’nin 15. maddesi uyarınca yapılan derogasyon bildirimine uygun olarak değerlendirme yapılması gerektiğini vurgulamıştır (benzer argümanlar için bkz. Yüksel Yalçinkaya, anılan karar, §§ 208-209). Sözleşme’nin 15. maddesi şu hükmü içerir:

“1. Savaş ya da ulusun yaşamını tehdit eden başka bir kamu tehlikesi halinde, Yüksek Sözleşmeci Taraf, durumu gerektirdiği ölçüde ve uluslararası hukuk kapsamındaki diğer yükümlülükleriyle bağdaşır biçimde, bu Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerden sapıcı tedbirler alabilir.

2. Bu hüküm uyarınca, yalnızca yasal savaş eylemlerinden kaynaklanan ölümler dışında, 2. maddeye, ya da 3., 4. (birinci fıkra) ve 7. maddelere ilişkin hiçbir derogasyona gidilemez.

3. Derogasyon hakkından yararlanan herhangi bir Yüksek Sözleşmeci Taraf, aldığı önlemleri ve bunların gerekçelerini Avrupa Konseyi Genel Sekreteri’ne tam olarak bildirir. Aynı şekilde, bu önlemler yürürlükten kaldırıldığında ve Sözleşme hükümleri tekrar tamamen uygulanabilir hâle geldiğinde de Genel Sekreter’i bilgilendirir.”

6

Kadir Öztürk
Advocate for Justice & Human Rights
M: +90 545 154 8040
E: info@trkadirozturk.com.tr
W: trkadirozturk.com.tr
A: Trump Towers, Mecidiyeköy Yolu
Cad. Blok No: 12 No: 405 / 221,
Sisli / İSTANBUL, TÜRKİYE

[Diğer Yazıları](#)

[Hukuki Ceviri](#)

[Referans Davaları](#)

26. Mahkeme, darbe girişimine ilişkin birçok davada varılan sonucu dikkate alarak, bu girişimin Sözleşme anlamında “ulusun yaşamını tehdit eden kamu tehlikesi” niteliğinde olduğunu ve 15 § 3 maddesinde öngörülen şekli şartlara Türkiye tarafından riayet edildiğini kabul etmektedir (örneğin bkz. Yüksel Yalçınkaya, anılan karar, § 212 ve orada anılan diğer kararlar). Mahkeme, bu vakada bu değerlendirmeden ayrılmayı gerektiren bir neden görmemektedir. Başvuruculara karşı alınan somut önlemlerin, içinde bulunulan durumun zorunluluklarıyla sıkı sıkıya bağlantılı olup olmadığı ve Türkiye’nin uluslararası hukuk kapsamındaki diğer yükümlülükleriyle bağdaşır nitelikte olup olmadıkları ise ilgili şikâyetlerin esasına ilişkin inceleme çerçevesinde ele alınacaktır (bkz. Mehmet Hasan Altan / Türkiye, no. 13237/17, § 94, 20 Mart 2018 ve Yüksel Yalçınkaya, anılan karar, § 213; ayrıca aşağıda 45. paragrafa bakınız).

III. SÖZLEŞME’NİN 7. VE 6 § 1. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

27. Başvurucular, Türk Ceza Kanunu’nun 314 § 2. maddesi uyarınca FETÖ/PDY üyeliğinden yargılanıp mahkûm edilmelerinin, Sözleşme’nin 7. maddesinde güvence altına alınan “kanunsuz ceza olmaz” ilkesini ve 6 § 1. maddesinde öngörülen adil yargılanma hakkını ihlal ettiğini ileri sürmüşlerdir. Bu maddelerin ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

Madde 7

“1. Hiç kimse, işlendiği zaman, ulusal ya da uluslararası hukuka göre suç oluşturmayan bir eylem veya ihmalden dolayı mahkûm edilemez. Aynı şekilde, suçun işlendiği sırada uygulanabilir olan cezadan daha ağır bir ceza verilemez. (...)”

Madde 6

“1. (...) Herkes, kendisine yöneltilen herhangi bir suç isnadının karara bağlanmasında, kanunla kurulmuş bir mahkeme tarafından adil (...) bir şekilde yargılanma hakkına sahiptir. (...)”

A. Kabul Edilebilirlik

28. Mahkeme, bu şikâyetlerin açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve Sözleşme’nin 35. maddesinde sayılan herhangi başka bir kabul edilemezlik sebebine dayanmadığını not etmektedir. Bu nedenle, bu şikâyetlerin kabul edilebilir olduğuna karar verilmelidir.

B. Esas

1. Tarafların Beyanları

29. Başvurucular esas olarak, silahlı bir terör örgütüne üyelikten mahkûm edilmelerinin, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında öngörülebilirlik şartını karşılamadığını ileri sürmüşlerdir. Bu bağlamda, mahkûmiyetlerine esas teşkil eden fiillerin ilgili dönemde hukuka uygun olduğunu savunmuşlardır. Bu fiiller nedeniyle cezai sorumluluk yüklenmesi –ve yalnızca ByLock kullanımının, silahlı terör örgütü üyeliği suçunun bütün unsurlarını karşılamaya yeterli sayılması– ilgili yasaların genişletici ve keyfi yorumuna yol açarak Sözleşme'nin 7. maddesinde yer alan “kanunsuz ceza olmaz” ilkesinin ihlali anlamına gelmektedir. Ayrıca, başvurucular, 6 § 1. madde kapsamında, ByLock verilerinin elde edilmesi ve delil olarak kabul edilmesinde birçok usulsüzlük olduğunu, bu verilerin sorgulanmasında zorluklar yaşadıklarını ve mahkeme kararlarında bu delillere ilişkin gerekçelerin yetersiz olduğunu belirterek yargılamaların adil olmadığını ileri sürmüşlerdir.

30. Mevcut başvurular Hükümet'e bildirildiği sırada, Mahkeme'nin İkinci Dairesi tarafından Hükümet'e bu başvurulara ilişkin esasen gözlem sunmasının gerekmediği bildirilmiştir; zira başvuruların ortaya koyduğu hukuki meseleler, Yüksel Yalçinkaya kararında Mahkeme tarafından ele alınmış ve yerleşik içtihat hâline gelmiştir (bkz. anılan karar, §§ 237-356). Bununla birlikte, Hükümet'e, istemeleri hâlinde, başvurucuların Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri kapsamındaki şikâyetlerine –özellikle olayların olgusal yönlerine dair– gözlem sunma imkânı tanınmıştır. Hükümet'in sunduğu gözlemler başvuruculara da bilgi amaçlı iletilmiştir. Söz konusu hukuki meseleler Mahkeme içtihadında yerleşik nitelikte görüldüğünden, başvurucuların da karşı gözlem sunmaları istenmemiştir.

31. Hükümet, gözlemlerinde, bu başvuruların Yüksel Yalçinkaya kararında ele alınanlara benzer meseleleri gündeme getirdiği kabul edilse dahi, anılan karardaki değerlendirmelerin yalnızca o davaya özgü koşullara dayandığını ifade etmiştir. Bu nedenle Mahkeme'nin, o karardaki tespitleri doğrudan mevcut başvurulara yansıtması gerektiğini, aksi takdirde her bir başvurunun özgünlüğünün göz ardı edilebileceğini ileri sürerek Mahkeme'yi, her başvurucunun ceza yargılamasını kendi özgül koşulları çerçevesinde değerlendirmeye davet etmiştir.

32. Hükümet ayrıca, mevcut başvurulardaki mahkûmiyetlerin yalnızca başvurucuların ByLock kullanmasına dayanmadığını, bunun ötesinde pek çok farklı delilin de bulunduğunu, bunların bir kısmının Yüksel Yalçinkaya kararında değerlendirilen delillerden farklı olduğunu belirtmiştir (bkz. yukarıda 14. paragraf). İç hukuk mahkemeleri, delillerle doğrudan temas

kurarak, her başvuru hakkında bireysel değerlendirmeler yapmış ve buna göre mahkûmiyet kararı vermiştir. Bu nedenle Mahkeme'nin de, iç hukukta yapılan bu bireysel değerlendirmeleri dikkate alarak, yalnızca Yüksel Yalçinkaya kararındaki tespitlere dayalı yüzeysel ve şablon bir değerlendirmeden kaçınması gerektiği vurgulanmıştır.

33. Özellikle başvuruların, ByLock kullanımına ilişkin delillere belirleyici ağırlık verilmesinden kaynaklanan Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddelerine yönelik şikâyetlerine gelince, Hükümet bu şikâyetlere, esasen Yüksel Yalçinkaya davasında Büyük Daire önünde ileri sürdüğü argümanlarla karşı çıkmıştır (bkz. anılan karar, §§ 227-236 ve 289-299). Hükümet özellikle, iç yargı makamlarının ByLock kullanımına tek başına dayanarak silahlı terör örgütü üyeliği suçunun maddi ve manevi unsurlarının varlığı sonucuna varmaları yönündeki yaklaşımın, Mahkeme tarafından "genişletici yorum" olarak değerlendirilmesini kabul etmemiştir. Hükümet'e göre:

"... münhasıran FETÖ/PDY üyeleri tarafından kullanılan ByLock mesajlaşma uygulamasının, tüm teknik güçlüklerine rağmen indirilip kullanıldığının tespit edilmesi, kişinin örgütün iradesine tamamen tabi olduğunu göstermektedir ve bu nedenle kişinin silahlı terör örgütüne üye olduğu, ayrıca cezai sorumluluk için gerekli manevi unsurun da bulunduğu sonucuna ulaşılabilir."

34. Hükümet ayrıca, Yüksel Yalçinkaya kararında (bkz. §§ 98 ve 107) olduğu gibi, başvurulara ilişkin detaylı ByLock tespit ve değerlendirme raporlarının –bazılarında çözümlenmiş mesaj içeriklerini de içerecek şekilde– mevcut dosyalarda bulunduğunu ve başvurulara, ByLock kullanımına ilişkin yetkili makamlarca elde edilen tüm bilgi ve raporlara erişim hakkı tanındığını ileri sürmüştür.

2. Mahkeme'nin Değerlendirmesi

35. Mahkeme, mevcut davadaki tüm başvuruların ByLock kullanıcısı olarak tespit edildiği hususunda taraflar arasında ihtilaf bulunmadığını not eder. Taraflar ayrıca, iç hukuk mahkemelerinin FETÖ/PDY üyeliğinin tespiti bakımından ByLock kullanımına atfettiği delil değeri konusunda da ihtilaf içinde değildir (bkz. Yüksel Yalçinkaya, anılan karar, §§ 257 ve 262-271). Bu durumda Mahkeme'nin yapması gereken, mevcut başvuruların, Yüksel Yalçinkaya kararından ayrılmasını gerektirecek bir farklılık arz edip etmediğini ve Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri açısından farklı bir sonuca ulaşmayı gerektirip gerektirmediğini belirlemektir.

36. Mahkeme, Hükümet'in de işaret ettiği gibi, bazı başvurular yönünden dosyadaki delillerin, Yüksel Yalçinkaya davasında incelenenlerden farklı unsurlar içerdiğini kabul etmektedir (bkz. yukarıda 16.

paragraf). Bununla birlikte, kendisine sunulan tüm bilgi ve belgeleri inceledikten sonra, Mahkeme bu davada Yüksel Yalçınkaya kararında ulaştığı sonuçlardan ayrılmasını gerektiren bir neden görmemektedir. Bu kanaatini aşağıda gerekçelendirmektedir.

37. Bu bağlamda Mahkeme, Yüksel Yalçınkaya kararında Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddelerinin ihlal edildiği yönündeki tespitlerin, özellikle iç hukuk mahkemelerinin ByLock kullanımına yüklediği anlam ve Türk yargısının bu delile yönelik yeknesak ve toptancı yaklaşımından kaynaklandığını belirtmektedir (bkz. anılan karar, §§ 364, 413 ve 414). Bu yaklaşıma göre, iç hukuk mahkemelerince ByLock kullandığı tespit edilen herkes, ilkeler düzeyinde, tek başına bu olguya dayanılarak Türk Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesi uyarınca silahlı terör örgütüne üyelik suçundan mahkûm edilebilirdi. Zira suçun tüm unsurlarının –maddi ve manevi boyutlarıyla birlikte– bu kullanım yoluyla kendiliğinden tezahür ettiği kabul edilmiştir (bkz. § 262); iç hukukta benimsenen yorum, fiilen ByLock kullanımı ile silahlı terör örgütüne bilerek ve isteyerek üye olma arasında özdeşlik kurulmasına yol açmıştır (bkz. § 267).

38. Bu nedenle, Yüksel Yalçınkaya kararında (bkz. anılan karar, § 414) da vurgulandığı üzere, Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddelerinin ihlaline yol açan durum, münferit bir olaya veya yalnızca o başvurunun özel koşullarına özgü gelişmelere indirgenemez; tersine, bu durum, çok sayıda kişiyi etkilemiş ve etkilemeye devam edebilecek nitelikte sistematik bir sorundan kaynaklanmaktadır. Bu tespit, Mahkeme'nin Yüksel Yalçınkaya kararından sonra Hükümet'e 5.000 benzer başvurunun bildirildiği ve daha binlercesinin Mahkeme'nin önünde beklemekte olduğu gerçeğiyle de desteklenmektedir.

39. Mahkeme, bazı başvurucular yönünden, faaliyetlerinin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğu ile örgüt hiyerarşisine olan bağlılıklarının, tek başına ya da bir arada, FETÖ/PDY ile organik bağlarını gösterebileceği ve bu kapsamda haklarında isnat edilen suçun mahkûmiyetle sonuçlanmasını sağlayabileceği başka delillerin mevcut olabileceğini dışlamamaktadır. Bununla birlikte, Hükümet'in de gözlemlerinde (bkz. yukarıda 33. paragraf) açıkça ifade ettiği üzere, yalnızca ByLock kullanımının tespiti, örgüt üyeliği suçunun tüm unsurlarının varlığına karine teşkil eden kesin bir delil olarak kabul edilmiştir. Bu tespit, mesajların içeriği, kiminle iletişim kurulduğu veya dosyada başka bir delilin bulunup bulunmadığına bakılmaksızın yapılmıştır (bkz. Yüksel Yalçınkaya, anılan karar, §§ 257, 258, 262 ve 263). Mahkeme, iç hukuk mahkemelerinin bu yaklaşımının, ByLock kullanıcılarına fiili bir nesnel sorumluluk attığını ve bunun Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında güvence altına alınan kanunilik ilkesine aykırı olduğunu değerlendirmiştir (bkz. aynı karar, §§ 271 ve 272). Bu davada da bundan farklı bir sonuca varılmasını gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

40. Mahkeme özellikle şunu gözlemlemektedir: Hükümet, bazı başvuruçulara ilişkin ByLock analiz ve değerlendirme raporlarının, mesaj içerikleri de dâhil olmak üzere dosyalarda yer aldığına atıf yapmıştır; ancak bu içerikler ya iddia edildiği gibi dosyada mevcut değildir ya da yalnızca zaten başka yollardan tespit edilmiş ByLock kullanımını doğrulamak amacıyla sunulmuştur. İç hukuk mahkemeleri, bu içerikleri, başvuruçuların örgütle organik ve hiyerarşik bağını göstermek amacıyla doğrudan esas almamıştır. Aksine, bazı başvuruçular hakkında verilen mahkûmiyet kararlarında, şifreli mesaj içeriklerinin dava dosyasına sunulmasının beklenmesinin gerekli olmadığı açıkça ifade edilmiştir. Zira, içeriğin niteliğinden ve kapsamından bağımsız olarak uygulamanın kullanıldığı tespit, mahkûmiyet için yeterli kabul edilmiştir. Bu değerlendirme, Yargıtay'ın şu yönlü içtihadıyla da uyumludur: ByLock mesaj içerikleri ve kiminle iletişim kurulduğuna dair bilgiler, kişinin örgüt içindeki pozisyonunu belirlemek açısından faydalı olabilir; ancak, Türk Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesi anlamında örgüt üyeliğinin tespiti için bu bilgilere ihtiyaç yoktur (bkz. aynı karar, §§ 160 ve 258).

41. Bu koşullar altında, ByLock kullanımına belirleyici ağırlık atfedilmemiş olsaydı, başvuruçulara yönelik diğer delillerin –ByLock mesajlarından elde edilen somut içerikler dâhil olmak üzere– aynı suçtan öngörülebilir biçimde mahkûmiyet için yeterli olup olmayacağı sorusu, tam da Yüksel Yalçınkaya kararında belirtilen ilkeler ışığında değerlendirilmek üzere iç hukuk mahkemelerine aittir. Bu konuda Mahkeme'nin spekülasyon yapması uygun değildir. Bu yaklaşım, yalnızca Mahkeme'nin ulusal yasaların yorumlanması ve somut olayda olguların hukuki nitelendirilmesi açısından sınırlı görev ve yetkilerinden değil (bkz. Yüksel Yalçınkaya, § 265 ve orada atıf yapılan kararlar), aynı zamanda Sözleşme sisteminin temelini oluşturan ikincillik (subsidiarite) ilkesinden de kaynaklanmaktadır. Mahkeme'nin bu konudaki sınırlılıkları, yukarıda 38. paragrafta da belirtildiği üzere, önündeki benzer davaların çokluğu ve meselenin ölçeği dikkate alındığında daha da belirgin hâle gelmektedir. Bu tür meseleler, öncelikle iç hukuk yolları ile çözüme kavuşturulmalıdır.

42. Mahkeme, özellikle başvuruçuların Sözleşme'nin 6 § 1. maddesi kapsamında ileri sürdükleri şikâyetlere ilişkin olarak, her bir başvuruçular hakkında ayrı ayrı yürütülen ceza yargılamalarında, sunulan ya da sunulamayan delillere göre bazı usule ilişkin farklılıklar bulunabileceğini kabul etmektedir. Ancak, dosyaların bireysel özelliklerinden bağımsız olarak, iç hukuk mahkemelerinin ByLock kullanımına yönelik yeknesak ve genel yaklaşımı, yargılamaların usul çerçevesini belirlemiş ve bu nedenle Yüksel Yalçınkaya kararında tespit edilen temel eksikliklerden etkilenmiştir (bkz. aynı karar, § 345):

“Mahkeme’ye göre, iç hukuk mahkemeleri, davanın temelini oluşturan kilit delil karşısında başvurucuların bu delilleri etkili bir biçimde sorgulayabilmesini sağlayacak uygun güvenceleri sunmamış; olayın özüne ilişkin kritik meseleleri ele almamış; ve kararlarını gerekçelendirmek üzere yeterli dayanaklar sunmamışlardır. Bu durum, Sözleşme’nin 6 § 1. maddesinde güvence altına alınan usul güvencelerinin özüne aykırıdır.”

43. Mahkeme, bu bağlamda, başvurucuların ceza dosyalarında yer alan delillerin niteliği ve kapsamı ne olursa olsun, ByLock uygulamasını örgütsel amaçlarla kullandıkları yönündeki iddianın, kendilerine özgü herhangi bir maddi tespitten kaynaklanmadığını ve böyle bir tespite ihtiyaç duyulmadığını vurgular. Bu değerlendirme, esasen MİT tarafından ByLock sunucusundan elde edilen verilere dayanarak yapılmıştır ve daha sonra Yargıtay’ın emsal kararlarında da benimsenmiştir. Bu kararlarda, ByLock’un “yalnızca FETÖ/PDY üyeleri tarafından kullanıldığı” kabul edilmiştir (bkz. aynı karar, §§ 338 ve 340). Ancak Mahkeme, Yüksel Yalçınkaya kararında (bkz. § 340), bu tespitin birtakım “gözle görülür boşluklar” içerdiğini ve iç hukuk mahkemelerinin başvurucularla ilgili kararlarında ya da başka yerlerde bu boşlukları gidermeye çalışmadıklarını ifade etmiştir. Bu durum, ByLock kullanan kişilere ilişkin davalarda otomatik değerlendirmelerin yapıldığı yönünde ciddi kaygılara neden olmuştur (bkz. aynı karar, § 266). Mahkeme, yargılamaların adil yürütülmesi bakımından gerekçeli kararların önemini vurgular ve iç hukuk mahkemelerinin davanın özüne ilişkin kritik hususlarda sessiz kalmalarının, yargılamaların adilliği bakımından ciddi şüpheler doğurduğunu tekrar hatırlatır (bkz. § 341).

44. Mahkeme, önündeki belgeler ışığında, iç hukuk mahkemelerinin başvuruculara, savunmalarını etkili bir şekilde yürütmeleri ve iddia makamıyla eşit koşullarda yargılamaya katılmaları için gereken gerçek fırsatı tanıdığına dair bir belirlemeye varamamaktadır. Mahkeme, Yüksel Yalçınkaya kararında belirtilen gerekçelere dayanarak (bkz. §§ 324-341), başvurucuların ByLock kullanımına dair verilerin içeriği, bu verilere atfedilen anlam ve önem ile verilerin bütünlüğü gibi hususlara itiraz etme ve bu yargılamaların sonucunu etkileme kapasitelerinin ciddi biçimde zayıflatıldığını değerlendirmektedir. Mahkeme, Hükümet’in, başvurucuların ceza yargılamalarında iç hukuk mahkemelerince esas alınan tüm ByLock raporlarına erişim imkânına sahip olduğunu ileri sürdüğünü not eder. Ancak Yüksel Yalçınkaya kararında da açıkça belirtildiği üzere (bkz. §§ 326 ve 327), söz konusu raporların başvuruculara sunulmuş olması, ByLock delillerine karşı savunma haklarının yeterince güvence altına alınıp alınmadığı sorusunu tek başına belirlemeye yetmez. Mahkeme burada, ByLock sunucusundan elde edilen verilerin, yalnızca başvurucuların kişisel kullanımını göstermekle sınırlı olmadığını, bu verilerin davaların bütünlüğü

açısından kritik önemde olduğunu tekrar vurgular (bkz. Yüksel Yalçınkaya, §§ 328 ve 333).

45. Yukarıda yer verilen değerlendirmeler ışığında Mahkeme, mevcut davada da Sözleşme'nin 6 § 1. maddesinin ihlal edildiği sonucuna ulaşılması gerektiği kanaatindedir. Mahkeme, 15 Temmuz 2016'daki darbe girişiminin ardından Türkiye'nin karşı karşıya kaldığı zorlukların, bu gibi davalarda bağlamı dikkate almaya mecbur kılan bir unsur olduğunu kabul eder. Ancak Yüksel Yalçınkaya kararında detaylı biçimde açıklandığı üzere (bkz. §§ 353-355), mevcut davada başvuru sahiplerinin adil yargılanma haklarına yönelik sınırlamaların, Sözleşme'nin 15. maddesi anlamında içinde bulunulan durumun zorunlulukları tarafından haklı kılındığı yönünde bir değerlendirmede bulunmak için yeterli dayanak mevcut değildir.

3. Mahkeme'nin Sonucu

46. Yukarıdaki değerlendirmeler doğrultusunda Mahkeme, mevcut davada Sözleşme'nin **7. maddesi** ile **6 § 1. maddesinin** ihlal edildiği sonucuna varmıştır (bkz. Yüksel Yalçınkaya, §§ 272 ve 356).

47. Mahkeme, bu sonucun, Hükümet'in ileri sürdüğü gibi, her başvurunun özel koşullarının göz ardı edilmesinden kaynaklanmadığını, aksine, iç hukuk mahkemelerinin ByLock kullanımına ilişkin kesin ve genelleştirilmiş yaklaşımının doğrudan sonucu olduğunu vurgular. Bu yaklaşım, Yüksel Yalçınkaya kararında Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri bağlamında ihlal tespit edilmesine neden olmuştur (bkz. §§ 272 ve 356).

IV. SÖZLEŞME'NİN DİĞER MADDELERİNE İLİŞKİN İLERİ SÜRÜLEN İHLALLER

48. Mahkeme, bazı başvuru sahiplerinin ayrıca Sözleşme'nin 5., 8., 9., 10., 11. ve 14. maddeleri kapsamında şikâyetler sunduklarını veya 6 § 1. maddenin başka yönleriyle ilgili şikâyetler ileri sürdüklerini kaydeder (bkz. Yüksel Yalçınkaya, anılan karar, §§ 357, 368 ve 374). Ancak Mahkeme, yukarıda 46. paragrafta belirtilen şekilde, Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri kapsamındaki ihlal tespitini göz önünde bulundurarak, davanın ortaya koyduğu temel hukuki meseleleri ele aldığı kanaatindedir. Bu nedenle, başvuru sahiplerinin ileri sürdüğü diğer şikâyetlerin kabul edilebilirliği ve esası yönünden ayrıca inceleme yapılmasına gerek bulunmadığına karar vermiştir (bkz., mutatis mutandis, Yüksel Yalçınkaya, §§ 365, 367 ve 373; ayrıca Turan ve Diğerleri / Türkiye, B. No: 75805/16 ve 426 diğer başvuru, § 98, 23 Kasım 2021).

V. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

49. Sözleşme’nin 41. maddesi şu hükmü içerir:

“Mahkeme, Sözleşme veya Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf’ın iç hukuku ancak kısmi bir tazmin imkânı sağlıyorsa, Mahkeme gerekli görmesi hâlinde zarar gören tarafa adil tatmin öngörebilir.”

50. Mahkeme, öncelikle şunu hatırlatır: Sözleşme’nin 41. maddesi, Mahkeme’ye, zarar gören tarafa uygun gördüğü bir tatmin öngörme yetkisi tanır (bkz. Karácsony ve Diğerleri / Macaristan [BD], B. No: 42461/13 ve 44357/13, § 179, 17 Mayıs 2016). Ancak Mahkeme ayrıca vurgular ki, 41. madde uyarınca görev alanı, bir iç hukuk tazminat mahkemesi gibi kusur payı dağıtmak ve ayrıntılı tazminatlar belirlemek değildir (bkz. Al Jedda / Birleşik Krallık [BD], B. No: 27021/08, § 114, 2011). Mahkeme, Sözleşme’ye taraf Devletlerin rızasına dayanan uluslararası bir yargı makamıdır ve asıl görevi insan haklarına saygıyı güvence altına almak olup, başvuru sahiplerinin zararlarını ayrıntılı şekilde tazmin etmek değildir. Ulusal mahkemelerin aksine, Mahkeme’nin öncelikli işlevi, Avrupa genelinde insan hakları standartlarını belirleyen kamuya açık kararlar vermektir (bkz., mutatis mutandis, Goncharova ve diğer “imtiyazlı emekliler” davaları / Rusya, B. No: 23113/08 ve 68 diğer başvuru, § 22, 15 Ekim 2009; Gaglione ve Diğerleri / İtalya, B. No: 45867/07 ve 69 diğer başvuru, § 67, 21 Aralık 2010; ve Nosov ve Diğerleri / Rusya, B. No: 9117/04 ve 10441/04, § 68, 20 Şubat 2014). Bu nedenle, başvuru sahiplerine para tazminatı ödenmesi Mahkeme’nin asli görevi değil, Sözleşme’nin 19. maddesi uyarınca taraf Devletlerin yükümlülüklerine uyulup uyulmadığını denetleme görevine bağlı olarak ikincil nitelikte bir yetkidir (örneğin bkz. Nagmetov / Rusya [BD], B. No: 35589/08, § 64, 30 Mart 2017).

51. Mahkeme, bu bağlamda, 41. maddede geçen “gerekli görmesi hâlinde” ifadesi ile “adil” sıfatının da ortaya koyduğu üzere, bu yetkinin kullanımında belli bir takdir payına sahip olduğunu vurgular (örneğin bkz. Arvanitaki-Roboti ve Diğerleri / Yunanistan [BD], B. No: 27278/03, § 32, 15 Şubat 2008). Bu takdir yetkisi, tazminat verilmemesi ya da tazminat miktarının azaltılması gibi kararları da kapsar (bkz. Nagmetov, yukarıda anılan karar, § 74). Mahkeme’nin bu konudaki yol gösterici ilkesi hakkaniyettir. Hakkaniyet, her şeyden önce esneklik ve olayın tüm koşulları, başvuru sahibinin konumu ve ihlalin gerçekleştiği genel bağlam dâhil olmak üzere, adil, makul ve objektif bir değerlendirmeyi gerektirir (bkz. Varnava ve Diğerleri / Türkiye [BD], B. No: 16064/90 ve 8 diğer başvuru, § 224, 2009; Al-Jedda, yukarıda anılan karar, § 114; ve Turan ve Diğerleri, yukarıda anılan karar, §§ 102-104).

52. Somut olaya dönecek olursak, Mahkeme, başvuruların Hükümete bildirilmesi sırasında taraflara, adil tatmine ilişkin yaklaşımın muhtemelen yinelenen sorunlara ilişkin davalardaki uygulamaya, özellikle de Yüksel Yalçinkaya kararının 41. maddeye ilişkin tespitlerine dayanacağı bilgisini verdiğini not eder (bkz. anılan karar, §§ 420-432). Ayrıca başvuruculara, bu doğrultuda ayrı bir adil tatmin talebi sunma zorunluluğundan muaf olacakları da bildirilmiştir (bkz. Mahkeme İç Tüzüğü'nün 32. maddesi uyarınca Mahkeme Başkanı tarafından 28 Mart 2007 tarihinde yayımlanan ve 9 Haziran 2022'de değiştirilen Adil Tatmin Taleplerine İlişkin Uygulama Yönergesi'nin 21. ve 23. paragrafları). Bununla birlikte, bazı başvurucular özellikle manevi zarar ve iç hukukta ve Mahkeme nezdinde yapılan yargılama giderleri bakımından çeşitli miktarlarda tazminat taleplerinde bulunmuşlardır. Hükümet ise bu taleplerin dayanaksız ve aşırı olduğunu ileri sürmüştür.

53. Mahkeme, Yüksel Yalçinkaya kararında açıklanan gerekçeler doğrultusunda (bkz. §§ 412, 424 ve 425), mevcut davada da Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddeleri kapsamında ihlal tespiti yapılmasının, başvurucuların uğradığı manevi zarar bakımından yeterli adil tatmin teşkil ettiğine kanaat getirmiştir. Mahkeme bu bağlamda, başvurucuların, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 311 § 1 (f) maddesi uyarınca, bu kararın verilmesinin ardından iç hukukta yeniden yargılanma talebinde bulunabileceklerini hatırlatır (bkz. Yüksel Yalçinkaya, § 411). Mevcut davada tespit edilen Sözleşme ihlallerinin gereklerine uygun şekilde yeniden yargılamanın yapılması, başvurucuların talebi hâlinde, ilk elden giderim yolu olarak en uygun mekanizma olacaktır. Bu değerlendirme, benzer ihlallerin önlenmesi veya giderilmesine yönelik gerekli olabilecek genel tedbirlere hâlel getirmez (bkz. aynı karar, § 412).

54. Yargılama giderleri ve masraflar bakımından Mahkeme içtihadına göre, bir başvuru ancak bu giderlerin gerçekten ve zorunlu olarak yapıldığını ve miktar bakımından makul olduğunu göstermesi hâlinde geri ödeme hakkı kazanır (örneğin bkz. H.F. ve Diğerleri / Fransa [BD], B. No: 24384/19 ve 44234/20, § 291, 14 Eylül 2022). Mahkeme, mevcut davada ortaya çıkan hukuki sorunlar hakkında yerleşik içtihadı bulunduğunu, iç hukuk mahkemelerinin ByLock kullanımına yaklaşımının, Yüksel Yalçinkaya kararında ve şimdi de bu davada görüldüğü üzere, çok sayıda ihlale yol açabilecek nitelikte olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme ayrıca, başvuruların tamamının, Yüksel Yalçinkaya kararının verilmesinden önce kendisine sunulduğunu — yani ilgili hukuki sorunlar hakkında yerleşik içtihat henüz oluşmamışken — kabul etmektedir. Ancak, başvuru tarihinden bağımsız olarak, bu başvuruların tamamının Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1. maddelerine ilişkin aynı temel yapısal soruna dair olduğunu ve başvurucuların hem iç hukukta hem Mahkeme önünde bu şikâyetlerini

yeknesak ve standart bir biçimde dile getirdiklerini, böylece Mahkeme'nin bu başvuruları ek katkı olmaksızın "mükerrer başvuru" kapsamında değerlendirmesine imkân verdiklerini belirtmektedir. Bu nedenle başvuruculardan, mevcut davada yazılı görüş veya adil tatmin taleplerinde bulunmaları istenmemiştir.

55. Bu koşullar altında ve sistemik sorunlardan kaynaklanan çok sayıda mükerrer başvurunun ele alındığı davalardaki uygulamasını, ayrıca yukarıda 50. ve 51. paragraflarda açıklanan içtihat ilkelerini dikkate alarak, Mahkeme, bu tür takip başvurularına ilişkin yargılama giderleri ve masraflar için herhangi bir tazminata hükmedilmesinin haklı olmayacağı kanaatindedir (bkz., mutatis mutandis, Greens ve M.T. / Birleşik Krallık, B. No: 60041/08 ve 60054/08, §§ 118 ve 120, 2010; Firth ve Diğerleri / Birleşik Krallık, B. No: 47784/09 ve 9 diğer başvuru, § 22, 12 Ağustos 2014; Zelenchuk ve Tsytsyura / Ukrayna, B. No: 846/16 ve 1075/16, § 161, 22 Mayıs 2018; Alekseyev ve Diğerleri / Rusya, B. No: 14988/09 ve 50 diğer başvuru, § 32, 27 Kasım 2018; ve Tingarov ve Diğerleri / Bulgaristan, B. No: 42286/21, § 25, 10 Ekim 2023).

56. Bu nedenle Mahkeme, mevcut davada yargılama giderleri ve masraflar yönünden herhangi bir tazminata hükmetmeyi reddetmektedir.

BU NEDENLE MAHKEME,

1. Oy birliğiyle, başvuruların birleştirilmesine karar verir;
2. Oy birliğiyle, başvurucuların, FETÖ/PDY üyeliği suçlamasıyla yargılanmaları ve mahkûm edilmelerinin, Sözleşme'nin 7. maddesinde güvence altına alınan kanunsuz ceza olmaz ilkesi ile 6 § 1. maddesinde yer alan adil yargılanma hakkını (özellikle mahkûmiyete dayanak teşkil eden deliller karşısında savunma hakkı bağlamında) ihlal ettiğine ilişkin şikâyetlerinin kabul edilebilir olduğuna karar verir;
3. Altya karşı bir oyla, Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiğine karar verir;
4. Altya karşı bir oyla, Sözleşme'nin 6 § 1. maddesinin ihlal edildiğine karar verir;
5. Oy birliğiyle, başvurucuların ileri sürdüğü diğer şikâyetlerin kabul edilebilirliği ve esası hakkında ayrıca bir inceleme yapılmasına gerek olmadığına karar verir;

6. Oy birliğiyle, ihlal tespitinin, başvuruçuların uğradığı manevi zarar bakımından tek başına yeterli adil tatmin teşkil ettiğine karar verir;
7. Çoğunlukla, başvuruçular tarafından ileri sürülen diğer adil tatmin taleplerinin reddine karar verir.

İngilizce olarak düzenlenmiş ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3 maddeleri uyarınca 22 Temmuz 2025 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdürü

Arnfinn Bårdsen
Başkan

Sözleşme'nin 45 § 2. maddesi ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 74 § 2. maddesi uyarınca, bu karara aşağıdaki ayrı görüşler eklenmiştir:

- (a) Hâkim Arnardóttir'e ait kısmen aynı görüşte kısmen karşı oy gerekçesi;
- (b) Hâkim Yüksel'e ait kısmi karşı oy gerekçesi.

HÂKİM ARNARDÓTTİR'İN KISMEN AYNI GÖRÜŞTE, KISMEN KARŞI OY GEREKÇESİ

1. Mevcut davada başvuru tarafından ileri sürülen temel hukuki meseleler, Mahkeme'nin Büyük Dairesi tarafından Yüksel Yalçınkaya / Türkiye kararında (BD, B. No: 15669/20, 26 Eylül 2023) incelenmiştir. Sözleşme'nin 6 § 1. ve 7. maddeleri yönünden ihlal tespiti ve manevi zarar için adil tatmin konusunda çoğunluk görüşünün benimsediği yaklaşımın, Büyük Daire tarafından geliştirilen görüşle uyumlu olduğunu görüyorum ve bu yaklaşıma katılıyorum. Bu bağlamda, Yüksel Yalçınkaya kararında manevi tazminat hususunda muhalif kalan üyelerin görüşlerine katılmış olsam da, artık Büyük Daire'nin kararına bağlı kalmak durumundayım.

2. Bu dava, Türkiye'ye karşı açılmış ve Yüksel Yalçınkaya kararında ele alınanlarla aynı temel hukuki sorunları içeren yaklaşık 10.000 başvurunun varlığıyla dikkat çekmektedir. Bu nedenle, bireysel başvurular Hükümete yazılı görüş talep edilmeksizin bildirilmiştir. Mahkeme ayrıca, başvuru sahiplerine, adil tatmin konusundaki yaklaşımın yinelenen meseleler içeren davalardaki uygulamaya, özellikle de Yüksel Yalçınkaya kararındaki 41. madde tespitlerine dayanabileceği yönünde bilgi vermiştir. Büyük Daire, Yüksel Yalçınkaya kararında başvurucuya iç hukukta ve Mahkeme nezdinde yapılan yargılama giderleri için tazminat verilmesine karar vermiştir. Ancak yukarıdaki bildirimlere ve Büyük Daire'nin tespitlerine rağmen, Daire çoğunluğu, mevcut davada başvuru sahiplerine yargılama giderleri ve masraflar için herhangi bir ödeme yapılmasına yer olmadığına karar vermiştir. Bu değerlendirmeye saygı duymakla birlikte katılmıyorum ve kararın 7 numaralı hükmüne bu nedenle katılmıyorum.

3 Bu bağlamda çoğunluğun kararını desteklemek üzere atıf yaptığı içtihatlarla ortaya konan olayların, mevcut davadaki olaylarla karşılaştırılmaz nitelikte olduğunu gözlemlemekteyim. Atıf yapılan kararlarda, başvuru sahipleri ya daha önce Mahkeme lehine kararlar almış kişiler olup bu kararların ardından benzer içerikli 50'yi aşkın başvuru daha yapmışlardı (bkz. Alekseyev ve Diğerleri / Rusya, B. No: 14988/09 ve 50 diğer başvuru, 27 Kasım 2018) ya da Mahkeme'nin ilgili konuda verdiği öncül kararlardan yıllar sonra başvuruda bulunmuşlardı. Bu nedenle, bu başvuruların yapılması "oldukça basit" kabul edilmiş ve "hukuki yardıma ihtiyaç duyulmadan" gerçekleştirilebileceği değerlendirilmişti (bkz. Firth ve Diğerleri / Birleşik Krallık, B. No: 47784/09 ve 9 diğer başvuru, § 21, 12 Ağustos 2014 ve Tingarov ve Diğerleri / Bulgaristan, B. No: 42286/21, § 24, 10 Ekim 2023).

4. Buna kıyasla, çoğunluğun da kabul ettiği üzere, mevcut davadaki başvurular, Yüksel Yalçınkaya kararının verilmesinden önce yapılmıştır. O

dönemde davanın Büyük Daire'ye sevk edilmiş olması, bu başvuruların hazırlanmasının “oldukça basit” bir iş olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Başvurucuların, hem iç hukukta hem Mahkeme nezdinde, benzer ve standart ifadelerle başvuruda bulunmuş olmaları bu durumu değiştirmez (bkz. kıyasla Varnava ve Diğerleri / Türkiye [BD], B. No: 16064/90 ve 8 diğer başvuru, §§ 229-230, 2009). Bu nedenle, başvurucuların iç hukuk yollarını tüketmek ve Mahkeme'ye başvuruda bulunmak için hukuki yardım almış olmalarının, makul düzeyde bir yargılama gideri yükü oluşturduğu ve bu giderlerin “zorunlu olarak yapılmış” sayılması gerektiği kanaatindeyim.

5. Mahkeme'nin, sistemsel bir sorundan kaynaklanan mükerrer davaları sadeleştirilmiş ve standartlaştırılmış bir usulle ele alarak, Sözleşme sisteminin uzun vadeli etkili işleyişini ve Mahkeme'nin Avrupa çapında insan hakları standartları belirleme rolünü sürdürme yönünde politik tercihte bulunması anlaşılabilir. Bu nedenle, Mahkeme'nin, ByLock kullanımına dair ulusal mahkemelerin kategorik yaklaşımının, Sözleşme'nin 6 § 1 ve 7. maddelerine aykırılık oluşturup oluşturmadığına odaklanma ve başvurucuların ileri sürdüğü diğer şikâyetleri incelememe yaklaşımına katılıyorum (bkz. kararın 48. paragrafı). Ancak, bu davada olduğu gibi Yüksel Yalçınkaya kararından önce yapılan başvurularda, adil tatmine ilişkin değerlendirmede aynı kararın yaklaşımını sürdürmenin, Mahkeme'nin iş yükünü tehlikeye atacak nitelikte olduğu kanaatinde değilim.

6. Mahkeme'nin, Sözleşme'ye taraf devletlerin rızasına dayalı uluslararası bir yargı organı olduğu ve temel görevinin insan haklarına saygıyı sağlamak olduğu doğrudur. Bu nedenle 41. madde kapsamında Mahkeme'nin esas görevi, zararları ayrıntılı şekilde tazmin etmek değildir. Ancak bu sınırların kabulü, bana göre, bu ölçüde ve bu türde insan hakları ihlallerine yol açan taraf devletlerin, 41. madde kapsamındaki sorumluluktan tamamen muaf tutulması sonucunu doğurmamalıdır.

HÂKİM YÜKSEL'İN KISMİ KARŞI OY GEREKÇESİ

Yüksel Yalçınkaya / Türkiye ([BD], B. No: 15669/20, 26 Eylül 2023) kararına ekli karşı oy gerekçelerimde dile getirdiğim hukuki görüşleri muhafaza ettiğimden ve işbu karar büyük ölçüde anılan karara dayandığından, mevcut davada Sözleşme'nin 6. ve 7. maddelerinin ihlal edildiği yönündeki tespitle aynı görüşte değilim.

APPENDIX

List of cases:

No.	Application no.	Case name	Lodged on	Applicant Year of birth Place of residence Nationality	Represented by
1.	1595/20	Demirhan v. Türkiye	21/12/2019	Metin DEMİRHAN 1976 Kütahya Turkish	Kadir ÖZTÜRK
2.	2756/20	Parlak v. Türkiye	16/12/2019	İrfan PARLAK 1977 Bursa Turkish	Murat IŞIK
3.	13487/20	Uzun v. Türkiye	20/02/2020	Bekir UZUN 1979 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
4.	14901/20	Kayasaroğlu v. Türkiye	17/03/2020	Ümit KAYASAROĞLU 1987 Ankara Turkish	Neda BUYRUKÇU
5.	16013/20	Çilkoparan v. Türkiye	19/03/2020	Uğur ÇILKOPARAN 1974 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
6.	17970/20	Şahin v. Türkiye	06/04/2020	Ufuk ŞAHİN 1976 Elazığ Turkish	Mehmet Sıddık KARAGÖZ
7.	19827/20	Alp v. Türkiye	29/04/2020	Atilla ALP 1993 Kahramanmaraş Turkish	Ahmet Serdar GÜNEŞ
8.	21023/20	Coşkun v. Türkiye	05/05/2020	Ferhat COŞKUN 1981 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

9.	21204/20	Atıcı v. Türkiye	04/05/2020	Nuh Ekrem ATICI 1983 Kastamonu Turkish	İnan UZUN
10.	22218/20	Tetik v. Türkiye	12/05/2020	Şinasi Sedat TETİK 1976 Ankara Turkish	Burak ÇOLAK
11.	22926/20	Eraslan v. Türkiye	09/06/2020	Hasan ERASLAN 1986 Kırşehir Turkish	Nurullah KALKAN
12.	25691/20	İnan v. Türkiye	08/06/2020	İbrahim İNAN 1986 Malatya Turkish	Büşra LEVENT
13.	26609/20	Aygün v. Türkiye	11/06/2020	Abdullah AYGÜN 1967 Çorum Turkish	Tahir EREN
14.	27262/20	Akdemir v. Türkiye	29/06/2020	Halil AKDEMİR 1977 İzmir Turkish	Abdi YAŞAR
15.	28067/20	Demirci v. Türkiye	17/06/2020	İbrahim DEMİRCİ 1980 Kırşehir Turkish	Rukiye COŞGUN
16.	29910/20	Tikiçoğlu v. Türkiye	26/06/2020	Betül TİKİÇOĞLU 1983 Gebze Turkish	Emin TELLİOĞLU
17.	32534/20	Özer v. Türkiye	28/07/2020	Faruk ÖZER 1972 İstanbul Turkish	Salih AKÇA
18.	33274/20	Aydemir v. Türkiye	22/07/2020	Bülent AYDEMİR 1973 İzmir Turkish	Kadir ÖZTÜRK

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

19.	36517/20	Yılmaz v. Türkiye	11/08/2020	Mikail YILMAZ 1988 Kocaeli Turkish	Kamile KILDAN
20.	40008/20	Ünal v. Türkiye	05/09/2020	Şerife ÜNAL 1980 Antalya Turkish	Tarık AVŞAR
21.	41828/20	Engin Özkan v. Türkiye	02/09/2020	Esmâ ENGİN ÖZKAN 1990 Malatya Turkish	Hüseyin KELEŞ
22.	42385/20	Bayar v. Türkiye	13/07/2020	Levent Serhat BAYAR 1976 Edirne Turkish	Enes Malik KILIÇ
23.	42797/20	Arduç v. Türkiye	16/09/2020	Serdal ARDUÇ 1979 Çorum Turkish	Tahir EREN
24.	43607/20	Güleç v. Türkiye	16/09/2020	Rıdvan GÜLEÇ 1989 Ağrı Turkish	Celal ZUNGULDAK
25.	45774/20	Taşdemir v. Türkiye	30/09/2020	Hüseyin TAŞDEMİR 1984 Balıkesir Turkish	
26.	45972/20	Üyer v. Türkiye	28/09/2020	Mesut ÜYER 1986 Adıyaman Turkish	Yasemin ÜYER
27.	49203/20	Tuna v. Türkiye	21/09/2020	Mustafa TUNA 1972 Osmaniye Turkish	Aslı TEKŞAHİN
28.	49577/20	Kesgin v. Türkiye	19/10/2020	İzzet KESGİN 1968 Manisa Turkish	Adem BEDİR

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

29.	50072/20	Uzun v. Türkiye	06/11/2020	Hasan UZUN 1977 Kastamonu Turkish	Zümrüt ŞAHİN
30.	51919/20	İnci v. Türkiye	12/11/2020	Muhammed Fethullah İNCİ 1997 Balıkesir Turkish	Nuriye Beyza BİLGEN GÜÇ
31.	52069/20	Can v. Türkiye	20/11/2020	Ramazan CAN 1974 Adıyaman Turkish	Şeyho SAYA
32.	53969/20	Hanti v. Türkiye	25/11/2020	Emrah HANTI 1989 İzmir Turkish	Nesrin BAL
33.	55098/20	Aşkın v. Türkiye	18/11/2020	Mehmet AŞKIN 1986 Malatya Turkish	Şeyho SAYA
34.	55239/20	Küçüköğlü v. Türkiye	23/11/2020	Recep KÜÇÜKOĞLU 1975 Kayseri Turkish	Zeynep ACAR KARAYILAN
35.	4660/21	Arslan v. Türkiye	15/01/2021	Mehmet ARSLAN 1971 Malatya Turkish	İzettin DEMİR
36.	5469/21	Kılıç v. Türkiye	06/01/2021	Mustafa KILIÇ 1983 Ankara Turkish	Mehmet Sena KAPU
37.	7190/21	Çakır v. Türkiye	21/01/2021	Bahadır ÇAKIR 1977 İstanbul Turkish	Ahmet EROL
38.	7212/21	Akın v. Türkiye	18/01/2021	Ateş AKIN 1974 Düzce Turkish	İsmail GÜLER

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

39.	7433/21	Karaca v. Türkiye	18/01/2021	İlyas KARACA 1978 Şanlıurfa Turkish	Kadir ÖZTÜRK
40.	9532/21	Karabıyık v. Türkiye	28/01/2021	Durmuş KARABIYIK 1969 Kayseri Turkish	
41.	9803/21	Kelam v. Türkiye	25/12/2020	Ali Arslan KELAM 1977 İstanbul Turkish	Tarık Said GÜLDİBİ
42.	10504/21	Yalım v. Türkiye	15/02/2021	Murat YALIM 1973 Kayseri Turkish	Sueda YILMAZ
43.	10553/21	Ergin v. Türkiye	01/02/2021	İsa ERGİN 1986 Adıyaman Turkish	Şeyho SAYA
44.	11080/21	Arslan v. Türkiye	19/02/2021	Bekir ARSLAN 1987 Osmaniye Turkish	Hanifi BAYRI
45.	11491/21	Menek v. Türkiye	09/02/2021	Fatih MENEK 1978 Manisa Turkish	Asım Burak GÜNEŞ
46.	12121/21	Şerifoğlu v. Türkiye	17/02/2021	Yusuf ŞERİFOĞLU 1977 Kayseri Turkish	Gökmen DÖNER
47.	12461/21	Özsarı v. Türkiye	25/02/2021	Hasan ÖZSARI 1980 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
48.	13753/21	Tekin v. Türkiye	26/02/2021	Fatih TEKİN 1987 Van Turkish	İdris ERÇETİN

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

49.	14138/21	Sarı v. Türkiye	22/01/2021	Serkan SARI 1984 İstanbul Turkish	Emre AKARYILDIZ
50.	15017/21	Özkaya v. Türkiye	11/03/2021	Mahmut Recai ÖZKAYA 1968 Erzurum Turkish	Harun IŞIK
51.	15981/21	Görgöz v. Türkiye	17/03/2021	Alperen GÖRGÖZ 1988 Kahramanmaraş Turkish	Halil KAÇAMAZ
52.	15903/21	Gürsu v. Türkiye	27/01/2021	Emrah GÜRSU 1988 Elazığ Turkish	Abdullah GÜRSU
53.	16221/21	Metin v. Türkiye	17/03/2021	Şenol METİN 1982 Samsun Turkish	Yakup GÖNEN
54.	16981/21	Işık v. Türkiye	12/03/2021	Numan IŞIK 1982 Yozgat Turkish	Ahmet Serdar GÜNEŞ
55.	17410/21	Aktepe v. Türkiye	19/03/2021	Mustafa AKTEPE 1993 Erzurum Turkish	Celal ZUNGULDAK
56.	17609/21	Akkaş v. Türkiye	26/03/2021	Musa Fatih AKKAŞ 1989 Aksaray Turkish	Fatih DÖNMEZ
57.	17681/21	Yorulmaz v. Türkiye	23/03/2021	Ozan YORULMAZ 1979 Gaziantep Turkish	Bülent AKBAY
58.	18089/21	Taştan v. Türkiye	22/03/2021	Adem TAŞTAN 1973 Manisa Turkish	Asım Burak GÜNEŞ

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

59.	18215/21	Öztemir v. Türkiye	23/03/2021	Ahmet ÖZTEMİR 1968 Uşak Turkish	Mehmet BAŞYİĞİT
60.	18323/21	Bulut v. Türkiye	26/03/2021	Erkan BULUT 1983 Antalya Turkish	Münip ERMİŞ
61.	18373/21	Sarıkaya v. Türkiye	05/04/2021	Fatih SARIKAYA 1985 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
62.	18522/21	Karacı v. Türkiye	22/03/2021	Hayrullah KARCI 1993 Osmaniye Turkish	Kadir ÖZTÜRK
63.	19013/21	Aydoğın v. Türkiye	29/03/2021	Erkan AYDOĞAN 1972 Ankara Turkish	Ebru ALTIOK
64.	19261/21	Menevşe v. Türkiye	02/04/2021	Emrah MENEVŞE 1981 Malatya Turkish	İsa KARGIN
65.	22170/21	Yeşildemir v. Türkiye	15/04/2021	Emrah YEŞİLDEMİR 1986 Kayseri Turkish	
66.	22415/21	Yılmaz v. Türkiye	21/04/2021	Muzaffer YILMAZ 1965 İzmir Turkish	Fatima Büşra KAFTAN
67.	22495/21	Yurttaş v. Türkiye	05/04/2021	Abdulkerim YURTTAŞ 1975 Erzincan Turkish	Bülent YÜMİN
68.	23097/21	Çalhan v. Türkiye	29/04/2021	Mert ÇALHAN 1994 Denizli Turkish	İsmail KAPLAN

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

69.	24015/21	Özdemir v. Türkiye	20/04/2021	Sabahattin ÖZDEMİR 1971 Hatay Turkish	Dudu ERTUNÇ
70.	24564/21	Sülü v. Türkiye	27/04/2021	Hüdaî SÜLÜ 1985 Malatya Turkish	İsa KARGIN
71.	26066/21	İlhan v. Türkiye	03/05/2021	Mustafa İLHAN 1985 Manisa Turkish	Gülsüm YİĞİT ÖZ
72.	25844/21	Öztürk v. Türkiye	11/05/2021	Engin ÖZTÜRK 1975 Antalya Turkish	Ahmet KESKİN
73.	26085/21	Sözen v. Türkiye	12/05/2021	Yusuf SÖZEN 1979 Turkish	Ekrem KAYA
74.	27927/21	Büyükgün v. Türkiye	26/04/2021	Kemal BÜYÜKERGÜN 1989 Yozgat Turkish	Serdar BALIK
75.	27988/21	Altuğ v. Türkiye	24/05/2021	Çağatay ALTUĞ 1975 Turkish	Fatma KAYA
76.	28535/21	Avcı v. Türkiye	26/05/2021	Sami AVCI 1986 Turkish	Naim UZUN
77.	28660/21	Bayrak v. Türkiye	24/05/2021	Kaya BAYRAK 1981 Antalya Turkish	Ali AKKURT
78.	28696/21	Çetinkaya v. Türkiye	01/06/2021	Emrah ÇETİNKAYA 1992 İstanbul Turkish	Muhammet Yusuf KULAKSIZ
79.	28783/21	Bekir v. Türkiye	31/05/2021	Bekir FİDAN 1990 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

80.	28876/21	Dayık v. Türkiye	28/05/2021	Mehmet DAYIK 1970 Isparta Turkish	
81.	29237/21	Okumuş v. Türkiye	25/05/2021	Ali OKUMUŞ 1977 Eskişehir Turkish	Zehra ARSLAN ALKAÇ
82.	29278/21	Erdođdu v. Türkiye	02/06/2021	Ahmet ERDOĐDU 1982 Eskişehir Turkish	Ersoy YÜKSEL
83.	29668/21	Ortaç v. Türkiye	24/05/2021	Ahmet ORTAÇ 1985 Hatay Turkish	Dudu ERTUNÇ
84.	29678/21	Berber v. Türkiye	02/06/2021	Mehmet BERBER 1986 Hatay Turkish	Ahmet EROL
85.	30383/21	Erdođdu v. Türkiye	01/06/2021	Nazire ERDOĐDU 1986 İzmir Turkish	Ersoy YÜKSEL
86.	30393/21	Ece v. Türkiye	21/05/2021	Mustafa ECE 1990 Isparta Turkish	Hacer Perihan DEMİREL
87.	30575/21	Yazıcı v. Türkiye	28/05/2021	Selamet YAZICI 1971 Konya Turkish	
88.	31954/21	Berber v. Türkiye	07/06/2021	Nuri BERBER 1984 Uşak Turkish	Müleyke ÇEVİK
89.	32039/21	Subaşı v. Türkiye	11/06/2021	Hesna Gülşah SUBAŞI 1987 İstanbul Turkish	Ömer SUBAŞI

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

90.	32300/21	Fakı v. Türkiye	09/06/2021	Hikmet FAKI 1981 Orbe Turkish	
91.	32453/21	Arı v. Türkiye	17/06/2021	Fatih ARI 1988 Afyonkarahisar Turkish	Tevfik KARTAL
92.	32599/21	Coşkun v. Türkiye	04/06/2021	Mustafa COŞKUN 1977 Antalya Turkish	İshak IŞIK
93.	33042/21	Yıldırım v. Türkiye	04/06/2021	Hakim YILDIRIM 1988 Turkish	Ayşe KAYA
94.	34125/21	Ergüneş v. Türkiye	25/05/2021	Rüştü Harun ERGÜNEŞ 1977 İzmir Turkish	Zeynep CANBELDEK YURTÇİÇEK
95.	34752/21	Turgut v. Türkiye	18/06/2021	Recep TURGUT 1974 Kırıkkale Turkish	Dilara YILMAZ
96.	35375/21	Gonca v. Türkiye	25/06/2021	İbrahim GONCA 1988 İstanbul Turkish	Muhammed YILDIRIM
97.	35446/21	Sebahattin v. Türkiye	04/06/2021	Topal SEBAHATTİN 1980 Ankara Turkish	Adem KAPLAN
98.	35899/21	Bektaş v. Türkiye	05/07/2021	Yavuz BEKTAŞ 1989 Kocaeli Turkish	Hakan KAPLANKAYA
99.	35905/21	Çavuş v. Türkiye	02/07/2021	Harun ÇAVUŞ 1976 Hatay Turkish	Dudu ERTUNÇ

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

100.	35911/21	Aysin v. Türkiye	06/07/2021	Yusuf AYSİN 1969 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
101.	36092/21	Tozlu v. Türkiye	07/06/2021	Mustafa Ali TOZLU 1975 Manisa Turkish	Arife YÜKSEKDAĞ ALTUNAY
102.	38770/21	Dağdelen v. Türkiye	30/07/2021	Mehmet DAĞDELEN 1974 Afyonkarahisar Turkish	Hamdi YAKUT
103.	38775/21	Saraç v. Türkiye	29/07/2021	Sinan SARAÇ 1972 Bartın Turkish	Merve ALANBAY
104.	39420/21	Özırmak v. Türkiye	03/08/2021	Mehmet ÖZIRMAK 1984 İzmir Turkish	Gürkan ATABAY
105.	39759/21	Akdoğan v. Türkiye	07/07/2021	Ferhat AKDOĞAN 1981 Eskişehir Turkish	Ahmet Serdar GÜNEŞ
106.	40821/21	Bayraktar v. Türkiye	11/08/2021	Hasan BAYRAKTAR 1987 Denizli Turkish	
107.	41339/21	Bayrak v. Türkiye	11/08/2021	Meryem BAYRAK 1984 Turkish	Tarık AVŞAR
108.	41351/21	Sözeri v. Türkiye	11/08/2021	Mehmet SÖZERİ 1989 Turkish	Tarık AVŞAR
109.	46544/21	Koçdoğan v. Türkiye	17/09/2021	Doğukan KOÇDOĞAN 1990 İstanbul Turkish	Ömer YILDIRIM
110.	47394/21	Güven v. Türkiye	22/09/2021	Uğur Muharrem GÜVEN 1986 Bilecek Turkish	Nurullah YILDIRIM

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

111.	48296/21	Gümüş v. Türkiye	27/09/2021	Fatih GÜMÜŞ 1986 Eskişehir Turkish	Fatma HACIPAŞALIOĞLU
112.	48490/21	Özdel v. Türkiye	15/09/2021	Muharrem ÖZDEL 1986 Ankara Turkish	Serdar BALIK
113.	49867/21	Yıldız v. Türkiye	22/04/2021	Emrah YILDIZ 1985 Manisa Turkish	Arife YÜKSEKDAĞ ALTUNAY
114.	50649/21	Kurak v. Türkiye	21/09/2021	Nureşan KURAK 1994 Malatya Turkish	Gülsüm EKİNCİ
115.	51705/21	Gökçenoğlu v. Türkiye	11/10/2021	Arif GÖKÇENOĞLU 1964 İstanbul Turkish	Kadir AKBAŞ
116.	52155/21	Aksu v. Türkiye	20/10/2021	Süleyman AKSU 1978 Kayseri Turkish	Lalenur ÇELİK
117.	52270/21	Uzun v. Türkiye	18/10/2021	Ali UZUN 1995 Denizli Turkish	Şahbanu ŞAHİN
118.	53022/21	Köklü v. Türkiye	15/10/2021	Soner KÖKLÜ 1977 Giresun Turkish	Dilara YILMAZ
119.	53183/21	Erbağcı v. Türkiye	15/10/2021	Selim ERBAĞCI 1981 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
120.	55742/21	Kandemir v. Türkiye	15/11/2021	Hakan KANDEMİR 1985 Afyonkarahisar Turkish	Muhammed Sabit CAN

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

121.	56004/21	Tosun v. Türkiye	15/11/2021	Serkan TOSUN 1982 Kırıkkale Turkish	Ümmühan Rabianur ÖZKAN
122.	56784/21	Karataş v. Türkiye	19/11/2021	Güngör KARATAŞ 1972 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
123.	58141/21	Bilgiç v. Türkiye	26/11/2021	Fatih BİLGİÇ 1979 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
124.	58391/21	Yakut v. Türkiye	26/11/2021	Muhammed Fazıl YAKUT 1994 Kayseri Turkish	Zehra KARAKULAK BOZDAĞ
125.	60040/21	Gül v. Türkiye	24/11/2021	Cumali GÜL 1971 Adana Turkish	Sinan TURLUKOLÇU
126.	60208/21	Okur v. Türkiye	01/12/2021	Nihat OKUR 1980 Elazığ Turkish	Mehmet Sıddık KARAGÖZ
127.	78/22	Bakır v. Türkiye	14/12/2021	İsmail BAKIR 1982 Nigde Turkish	Mustafa ÖZŞAHİN
128.	1259/22	Tanrıöver v. Türkiye	17/12/2021	Recep TANRIÖVER 1990 İstanbul Turkish	Kazım DEMİR
129.	1473/22	Daniş v. Türkiye	28/12/2021	Esin DANIŞ 1972 Antalya Turkish	Osman GÜMÜŞ
130.	2565/22	Demir v. Türkiye	30/12/2021	Muhammed DEMİR 1989 Malatya Turkish	Vedat KAPLAN

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

131.	3909/22	Alti v. Türkiye	09/12/2021	Yunus ALTİ 1992 Manisa Turkish	Ali ARSLAN
132.	3927/22	İlhan v. Türkiye	15/01/2022	Gülpeembe İLHAN 1997 Kocaeli Turkish	Atıl KARADUMAN
133.	3985/22	Şihanoğlu v. Türkiye	06/01/2022	Hekim Cihan ŞIHANOĞLU 1980 Van Turkish	Lale KULA ÇELİK
134.	4370/22	Yıldırım Pehlivan v. Türkiye	07/01/2022	Funda Fethiye YILDIRIM PEHLİVAN 1976 Denizli Turkish	Atilla ERTEKİN
135.	6394/22	Bilgin v. Türkiye	27/01/2022	Mehmet Mustafa BİLGİN 1971 Hatay Turkish	Dudu ERTUNÇ
136.	6791/22	Kızılgül v. Türkiye	27/01/2022	Bekir KIZILGÜL 1978 Ankara Turkish	Gülhis YÖRÜK
137.	6926/22	Kalyoncu v. Türkiye	10/12/2021	Kudret KALYONCU 1976 Turkish	Dilara YILMAZ
138.	7028/22	Demirci v. Türkiye	30/12/2021	Recep DEMİRCİ 1990 Kocaeli Turkish	Burhan DEMİRCİ
139.	7164/22	Yılmaz v. Türkiye	10/12/2021	Halil İbrahim YILMAZ 1975 Istanbul Turkish	Dilara YILMAZ
140.	8786/22	Bayram v. Türkiye	03/02/2022	Şerif Ahmet BAYRAM 1966 Samsun Turkish	Nilgün ŞAHİN POYRAZ

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

141.	8937/22	Demirci v. Türkiye	09/02/2022	Hakkı DEMİRCİ 1971 Karabük Turkish	Nihal DEMİRCİ
142.	10866/22	Bulut v. Türkiye	22/02/2022	Emin BULUT 1971 Kutahya Turkish	Serdar ATILGAN
143.	11251/22	Yılmaz v. Türkiye	22/02/2022	Mustafa YILMAZ 1972 Mersin Turkish	Kadir ÖZTÜRK
144.	11487/22	Çetindağ v. Türkiye	23/02/2022	Zuhal ÇETİNDAG 1990 Gebze Turkish	Osman Fatih AKGÜL
145.	11792/22	Taş Cava v. Türkiye	25/02/2022	Merve TAŞ CAVA 1994 İstanbul Turkish	İbrahim AKSOY
146.	13526/22	Bahtiyar v. Türkiye	24/02/2022	Murat BAHTİYAR 1977 Ankara Turkish	Bülent AKBAY
147.	14286/22	Akbulut v. Türkiye	09/03/2022	Murat AKBULUT 1978 Kütahya Turkish	Muhammed ÇAPRAK
148.	16496/22	Demirbilek v. Türkiye	23/03/2022	Murat DEMİRBİLEK 1974 Denizli Turkish	Tarık AVŞAR
149.	16607/22	Ürek v. Türkiye	29/03/2022	Ramazan ÜREK 1986 Antalya Turkish	Muhammet DEMİREL
150.	16691/22	Avcı v. Türkiye	29/03/2022	Zeliha AVCI 1992 Manisa Turkish	Eyyüp SAĞIR

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

151.	16895/22	Karol v. Türkiye	18/03/2022	Ramazan KAROL 1983 Manisa Turkish	Betül Nur YÜKSEL
152.	17269/22	Turanlı v. Türkiye	16/03/2022	Sinan TURANLI 1974 Manisa Turkish	Asım Burak GÜNEŞ
153.	17609/22	Can v. Türkiye	21/03/2022	Bahadır CAN 1975 Eskişehir Turkish	Olca DÜNDAR
154.	17960/22	Çiçek v. Türkiye	29/03/2022	Müslüm ÇİÇEK 1975 İstanbul Turkish	Hacer ŞAHİN
155.	17974/22	Ünsal v. Türkiye	30/03/2022	Mehmet ÜNSAL 1979 Samsun Turkish	Ayşenur ÖZDEMİR
156.	18081/22	Erdem v. Türkiye	06/04/2022	Ahmet Turan ERDEM 1987 Sivas Turkish	Şeyma YÜRÜK
157.	18161/22	Levent v. Türkiye	05/04/2022	Ahmet LEVENT 1986 Niğde Turkish	Ersan CANSEVER
158.	18247/22	Üveyik v. Türkiye	29/03/2022	Zekeriya ÜVEYİK 1976 Niğde Turkish	Adem ÇEÇEN
159.	18861/22	Özköklü v. Türkiye	08/04/2022	Ramazan ÖZKÖKLÜ 1980 Kocaeli Turkish	Kadir ÖZTÜRK
160.	18984/22	Özcan v. Türkiye	11/04/2022	Musa ÖZCAN 1980 Turkish	Tarık AVŞAR

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

161.	20060/22	Madanoğlu v. Türkiye	15/04/2022	Mehmet MADANOĞLU 1958 İstanbul Turkish	Salim DİNÇ
162.	20157/22	Yılmaz v. Türkiye	19/04/2022	Ahmet YILMAZ 1990 Balıkesir Turkish	Nurullah YILDIRIM
163.	20681/22	Danişmaz v. Türkiye	19/04/2022	Hüseyin DANIŞMAZ 1976 Samsun Turkish	Ekrem KAYA
164.	21157/22	Eğilmez v. Türkiye	18/04/2022	Selim Şakir EĞİLMEZ 1975 İstanbul Turkish	Erdem ALP
165.	21581/22	Ayan v. Türkiye	18/04/2022	Özer AYAN 1978 Trabzon Turkish	Yavuz YILDIZ
166.	21587/22	Ertaş v. Türkiye	18/04/2022	Nurefşan ERTAŞ 1995 İstanbul Turkish	Erdem ALP
167.	21796/22	Ergat v. Türkiye	30/04/2022	Maksut ERGAT 1974 İzmir Turkish	Eyyüp SAĞIR
168.	22923/22	Güleç v. Türkiye	25/04/2022	Mehmet GÜLEÇ 1987 Hatay Turkish	Bülent AKBAY
169.	22927/22	Akış v. Türkiye	22/04/2022	İbrahim Ethem AKIŞ 1979 İzmir Turkish	Hafize BENLİ
170.	23228/22	Karamustafaoğlu v. Türkiye	21/04/2022	Murat KARAMUSTAFAOĞLU 1986 Trabzon Turkish	Veysel MALKOÇ

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

171.	24294/22	Yılmaz v. Türkiye	20/04/2022	Salih YILMAZ 1969 Düzce Turkish	Özgür METİN
172.	24960/22	Sağlam v. Türkiye	09/05/2022	Mustafa SAĞLAM 1983 Elazığ Turkish	Mehmet Sıddık KARAGÖZ
173.	25870/22	Koç v. Türkiye	22/04/2022	Yaşar KOÇ 1974 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
174.	25883/22	Karaman v. Türkiye	22/04/2022	Mustafa KARAMAN 1975 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
175.	25889/22	Erdoğan v. Türkiye	22/04/2022	Aysun ERDOĞAN 1978 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
176.	26334/22	Yavuz v. Türkiye	22/04/2022	Zeynep YAVUZ 1989 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
177.	26341/22	Özcan v. Türkiye	22/04/2022	Naci ÖZCAN 1974 İstanbul Turkish	Dilara YILMAZ
178.	27235/22	Çam v. Türkiye	25/05/2022	Muhammet ÇAM 1988 Kahramanmaraş Turkish	Safiyye SABUNCU KARAKURT
179.	27363/22	Dinç v. Türkiye	27/05/2022	Ali Orhan DİNÇ 1966 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
180.	28038/22	Bilgin v. Türkiye	06/06/2022	İbrahim BİLGİN 1994 Ankara Turkish	Zeynep Büşra (YAVUZ) BİLGİN

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

181.	29639/22	Temel v. Türkiye	26/05/2022	Muhammed Zeki TEMEL 1978 Hessen Turkish	Fatih TOPAL
182.	30735/22	Gümüş v. Türkiye	01/06/2022	Ercan GÜMÜŞ 1974 Elazığ Turkish	Lale KULA ÇELİK
183.	31405/22	Yazgan v. Türkiye	20/06/2022	Mehmet YAZGAN 1977 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
184.	31895/22	Öztopuz v. Türkiye	24/06/2022	Hakan ÖZTOPUZ 1974 Sinop Turkish	Uğur ALTUN
185.	33022/22	Doğan v. Türkiye	28/06/2022	Muhammed DOĞAN 1980 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
186.	33639/22	Çetin v. Türkiye	28/06/2022	Sinan ÇETİN 1974 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
187.	33993/22	Aslan v. Türkiye	28/06/2022	Mehmet ASLAN 1984 Şanlıurfa Turkish	Hatice ÖZ
188.	35582/22	Can v. Türkiye	06/07/2022	Şükrü CAN 1971 İstanbul Turkish	Büşra Nur KALE EKİNCİ
189.	37255/22	Tosuner v. Türkiye	03/06/2022	Ebru TOSUNER 1988 Kayseri Turkish	Ömer DELİGEZER
190.	37272/22	Çavga v. Türkiye	28/06/2022	Semiha ÇAVGA 1989 Samsun Turkish	Zeliha DERVİŞOĞLU

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

191.	37728/22	Aksoy v. Türkiye	25/07/2022	Emre AKSOY 1979 Ankara Turkish	Bülent Teoman ÖZKAN
192.	37772/22	Poyraz v. Türkiye	19/07/2022	Mustafa POYRAZ 1971 Manisa Turkish	Çağrı Seyfettin GÖKDEMİR
193.	38286/22	Oran v. Türkiye	08/07/2022	Ökkeş ORAN 1988 Osmaniye Turkish	Kadir ÖZTÜRK
194.	39114/22	Aslan v. Türkiye	22/07/2022	Emine Nur ASLAN 1992 Turkish	Tahir EREN
195.	39518/22	Koç v. Türkiye	26/07/2022	Ali KOÇ 1979 Bursa Turkish	Tufan YILMAZ
196.	40675/22	Bulut v. Türkiye	25/07/2022	Cafer BULUT 1972 Kahramanmaraş Turkish	Fatma YILMAZ
197.	40707/22	Yiğit v. Türkiye	25/07/2022	İbrahim YİĞİT 1978 Çorum Turkish	Serdar BALIK
198.	41233/22	Aydın v. Türkiye	05/08/2022	Selim AYDIN 1973 Aksaray Turkish	Susam MERDAN
199.	41563/22	Topuz v. Türkiye	09/08/2022	Ayşegül TOPUZ 1990 Turkish	Tarık AVŞAR
200.	41605/22	Obuz v. Türkiye	05/08/2022	Yunus Emre OBUZ 1992 Çanakkale Turkish	Murat YILMAZ
201.	41735/22	İslamoğlu v. Türkiye	09/08/2022	Abdullah İSLAMOĞLU 1982 Denizli Turkish	Tarık AVŞAR

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

202.	42917/22	Doğan v. Türkiye	12/08/2022	Melek DOĞAN 1977 Mersin Turkish	Erşan CANSEVEN
203.	43181/22	Ülger v. Türkiye	12/08/2022	Fatih ÜLGER 1984 Kahramanmaraş Turkish	Fatma YILMAZ
204.	43749/22	Seba v. Türkiye	31/08/2022	Rıdvan SEBA 1993 İstanbul Turkish	Yavuz KOLBOYU
205.	43777/22	Karaca v. Türkiye	31/08/2022	Kemal KARACA 1974 Artvin Turkish	Safiye YILMAZ
206.	43886/22	Delice v. Türkiye	29/08/2022	Ali DELİCE 1972 İstanbul Turkish	Coşkun KARADENİZ
207.	44753/22	Korkmaz v. Türkiye	05/09/2022	Esmâ KORKMAZ 1983 Böğen Turkish	İlyas KORKMAZ
208.	44934/22	Akyüz v. Türkiye	08/09/2022	Erol AKYÜZ 1981 Diyarbakır Turkish	Hamdullah ACAR
209.	45699/22	Dönmez v. Türkiye	21/09/2022	Numan DÖNMEZ 1974 Adana Turkish	Ali KIZILTEPE
210.	45912/22	Çetin v. Türkiye	23/09/2022	Süleyman ÇETİN 1988 Bilecik Turkish	Nurullah YILDIRIM
211.	46483/22	Altay v. Türkiye	22/09/2022	Ali ALTAY 1979 Bilecik Turkish	Nurullah YILDIRIM

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

212.	47426/22	Aktamış v. Türkiye	30/09/2022	Mehmet Akif AKTAMIŞ 1969 Adana Turkish	Mustafa Burak AKTAMIŞ
213.	47895/22	Yılmaz v. Türkiye	28/09/2022	Nihat YILMAZ 1973 Bolu Turkish	Fatma ÖZTÜRK
214.	48075/22	Erdoğan v. Türkiye	29/09/2022	Murat ERDOĞMUŞ 1973 Bursa Turkish	Ahmet Can DEMİRCİ
215.	48831/22	Arslan v. Türkiye	05/10/2022	Yasemin ARSLAN 1989 Antalya Turkish	Muhammet DEMİREL
216.	49106/22	Yağız v. Türkiye	07/10/2022	Reha YAĞIZ 1986 Pliening Turkish	Ali YILDIZ
217.	49269/22	Serter v. Türkiye	14/10/2022	Bilal SERTER 1981 Niğde Turkish	Özcan AKINCI
218.	49300/22	Karakulah v. Türkiye	14/10/2022	Cafer KARAKULAH 1971 Kayseri Turkish	Özcan AKINCI
219.	49547/22	Akar v. Türkiye	15/08/2022	Fatih AKAR 1979 İstanbul Turkish	Emre AKARYILDIZ
220.	50309/22	Gürpınar v. Türkiye	19/10/2022	Yakup GÜRPINAR 1983 Edirne Turkish	Burhan DEMİRCİ
221.	50314/22	İnci v. Türkiye	19/10/2022	İbrahim İNCİ 1973 İstanbul Turkish	Elmas YUNUS

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

222.	51110/22	Özmen v. Türkiye	24/10/2022	Münevver ÖZMEN 1979 Antalya Turkish	Zaliha VARLI
223.	51552/22	Akar v. Türkiye	18/10/2022	Mustafa AKAR 1971 Erzincan Turkish	Uzun MEHMET BURAK
224.	52302/22	Aslan v. Türkiye	02/11/2022	Alaattin ASLAN 1983 Antalya Turkish	Zaliha VARLI
225.	52528/22	Artun v. Türkiye	12/10/2022	Ramazan ARTUN 1973 Kocaeli Turkish	Murat YILMAZ
226.	54095/22	Özdemir v. Türkiye	16/11/2022	Özdemir ÖZDEMİR 1983 Turkish	Tark AVŞAR
227.	54679/22	Demircioğlu v. Türkiye	19/11/2022	Elif DEMİRCİOĞLU 1988 Kastamonu Turkish	Esra ACAR
228.	54816/22	Yüzden v. Türkiye	16/11/2022	Yusuf YÜZDEN 1982 Bursa Turkish	Adem DÜZGÜN
229.	54961/22	Turan v. Türkiye	17/11/2022	Hüseyin Alptuğ TURAN 1982 Trabzon Turkish	
230.	55590/22	Arslan v. Türkiye	30/11/2022	Hüseyin ARSLAN 1970 Denizli Turkish	Emin Bahadır ARSLAN
231.	195/23	Yılmaz v. Türkiye	13/12/2022	Ömür Zehra YILMAZ 1987 Malatya Turkish	İrfan YILMAZ

DEMİRHAN AND OTHERS v. TÜRKİYE JUDGMENT

232.	2452/23	Güneş v. Türkiye	29/12/2022	Ahmet Yaşar GÜNEŞ 1977 Bilecik Turkish	Nurullah YILDIRIM
233.	3200/23	Güder v. Türkiye	29/12/2022	İcra GÜDER 1974 Sakarya Turkish	Bekir DÖNMEZ
234.	5169/23	Kızılateş v. Türkiye	30/12/2022	Cumhur KIZILATEŞ 1974 Antalya Turkish	Süeda KADIOĞLU
235.	8453/23	Danışmaz v. Türkiye	01/02/2023	Ramazan DANIŞMAZ 1972 Samsun Turkish	İnan UZUN
236.	8956/23	Gülseven v. Türkiye	08/02/2023	Fatih GÜLSEVEN 1979 Denizli Turkish	Hayrettin ARABACI
237.	12625/23	Uslu v. Türkiye	10/02/2023	Hasan USLU 1976 Ankara Turkish	Hasan TOK
238.	13515/23	Keyik v. Türkiye	09/03/2023	Ali İhsan KEYİK 1957 Denizli Turkish	Tarik AVŞAR
239.	21046/23	Gedikci v. Türkiye	10/05/2023	Süleyman GEDİKCİ 1976 Konya Turkish	Burhan DEMİRCİ

